

[Forsvarsministeren.]

ganske bestemt Anledning ved den Lov, som blev gennemført under Indenrigsministeriet, hvorefter der under visse Forudsætninger kan gives en saadan Favør til ganske bestemte Kategorier af Personer. Den bliver fortolket i saa vid Udstrækning, som det overhovedet er muligt.

De fremtidige Indkaldelser bliver altsaa paa 5 000 Mand mindre, end de har været de sidste Aar. Det er ikke et Program, der dør er gennemført, gældende for al Evighed, men gennemført under Hensyntagen til de konkrete Opgaver, som man maa forudse kommer til at foreligge. Dertil kommer ogsaa den Eventualitet, at vi, naar Forhandlingerne mellem Danmark og England er ført til Ende, kan blive stillet over for at skulle sende Styrker til Tyskland.

Sammenligningen med 1937-Ordnningen duperer mig ikke saa forfærdelig meget, for det er ikke sikkert, at 1937-Ordnningen lige præcis var det, som Danmark skulde have paa det daværende Tidspunkt. Men i øvrigt vil jeg sige om hele dette Spørgsmaal, at jeg synes ikke, der er nogen Grund til at kaste sig ud i en lidenskabelig Debat derom, for Problemet om, hvor store Mandskabsstyrker der til sin Tid skal stilles til Raadighed for dansk Militærvæsen, haaber jeg, som sagt, stadig man maa kunne tale sig til Rette om i Forsvarskommissionen. Først naar den er færdig og den har sin Plan parat med Hensyn til Rammerne for et fremtidigt Forsvar, først da vil der blive truffet en Afgørelse af, hvor store Styrker man skal bruge til de Formaal, man nu engang ønsker at opnaa. Foreløbig er disse 10 000 Mand pr. Halvaar kun tænkt udskrevet under Hensyntagen til den ganske specielle Situation, hvori vi staar, og med Løsning af de Opgaver af bevogtningsmæssig Karakter for Øje, som vi maa forudse vi faar ogsaa i den nærmest kommende Tid.

Jeg er i og for sig slet ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard i Spørgsmaalet om den saakaldte Division — som jeg hellere vil kalde Styrke — til Tyskland. Jeg er tværtimod enig i, at der siden Forhandlingernes Paabegyndelse under den forrige Regering paa et meget tidligt Tidspunkt af dens Levetid er sket afgørende Ting, som har ændret Forudsætningerne. Det er naturligvis ogsaa Argumenter, som fra dansk Side bliver fremført under de løbende Forhandlinger. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at man baade skal fortolke Ord og Aand i de Forhandlinger, der allerede er ført af Samlingsregeringen.

Paa den anden Side kan Aanden jo være redebon. Men det gælder om den Slags Forhandlinger Stater imellem, at Tilkendegivelser i Noteform kan volde lidt større Vanskeligheder, selv om man tager de ændrede Forudsætninger i Betragtning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Bertel Dahlgaard: Jeg haaber ikke, den højtærede Forsvarsminister har faaet Indtryk af, at jeg er lidenskabelig eller op-hidset under denne Diskussion. Jeg har ikke andet Formaal end at søge at fremkalde, at man anvender almindelig fornuftig Handlen paa dette Omraade, ligesom man tilstræber det i det civile Liv.

Jeg skal til Ministerens Bemærkninger blot føje, at jeg har slet ikke antydnet, om 1937-Ordnningen skal være Maksimum eller ikke i den kommende Tid. Jeg har blot villet nævne, at det, som den højtærede Forsvarsminister søger at tilstræbe nu, er, at i Tiden indtil Forsvarskommissionen har afgivet sin Betænkning skal Recepten være 3—4 Gange de Styrker, vi havde i Tiden før Krigen, og det vil jeg ikke finde velbetænkt, medmindre man altsaa kan gaa ud fra det, som der var en Antydning af i den højtærede Ministers sidste Udtalelser, at det er med Henblik paa de Forudsætninger, den Tilstand, de Opgaver, som man staar over for i Dag. Men disse Opgaver kan meget hurtigt ændre sig. Jeg haaber, at det ikke varer længe, inden Forudsætningerne med Hensyn til Flygtningsspørgsmaalet er helt andre, end de er nu.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg bestrider aldeles ikke de Synspunkter, der fra militær Side gøres gældende med Hensyn til Nødvendigheden af at have uddannede Styrker. Men det er ikke det Spørgsmaal, jeg har fremdraget. Jeg har tilladt mig at fremdrage det Spørgsmaal, om det var muligt at hjemsende nogle af de Styrker, som er uddannet og nu har ca. 9 Maaneders Uddannelse, hvad de Tal, den højtærede Forsvarsminister i Dag har fremsat, synes at gøre sandsynligt. Jeg lægger megen Vægt paa, at man i den kommende Tid kunde have Følelsen af, at man fra militær Side overvejede disse Spørgsmaal og disponerede ud fra ganske almindelige fornuftige Synspunkter og ikke ud fra den gamle Militærrecept, at til ethvert givet Tidspunkt maa man se at have saa meget, som det overhovedet er muligt at faa Bevillinger til.